

A Bárány, akit a győzedelmeskedő zsengek követnek

Igeolvasmány: Jel 14,1-5; 1Móz 5,22-24; Héb 11,5-6; Mt 24,45-51

I. A Jelenések 14,1-5 felfedi Krisztust mint a Bárányt, akit a győzedelmeskedő zsengek követnek:

- A. A zsengek az élő győztesek, akik az első érettek lesznek Isten szántóföldjén; így őket az aratás előtt le fogják aratni mint zsengeket Isten számára és a Bárány számára:
 - 1. A zsengek el fognak ragadtatni a mennyei Sion hegyére, Isten lakozásának helyére a harmadik mennyben, hogy Isten és Krisztus jelenlétében legyenek.
 - 2. Az elragadtatás jelentése: bevitetni az Úr jelenlétébe; ahhoz, hogy bevitessünk az Úr jelenlétébe, az Ő jelenlétében kell lennünk ma – Lk 21,36; 2Kor 2,10; Hós 6,2; 2Tim 4,8; Csel 26,16.
 - 3. Az elragadtatás az ellenség legyőzését és Isten megelégtetését szolgálja; az Úrnak szüksége van a férfigyermekre, hogy az Ő ellensége ellen harcoljon, de még inkább szüksége van a zsengekre az Ő megelégedéséért és élvezetéért – Jel 12,5; 14,1. 4b.
- B. A Biblia az elragadtatás két szempontját fedi fel: a győztesek elragadtatását a nagy nyomorúság előtt és a hívők többségének elragadtatását a nagy nyomorúság végén – Mt 24,40-41; Lk 21,36; Jel 3,10; 1Thessz 4,15-17; Jel 12,5; 14,1.
- C. A 3Mózes 23,10-ben az elragadtatás előképét látjuk – a szántóföldön érő termés előképét – Mt 13,24; Jel 14,14-16:
 - 1. Isten termésének a learatását hívjuk az elragadtatásnak; ez a learatás azt jelzi, hogy a hívők elvitetnek majd a földről – Mt 13,30. 39b.
 - 2. A termés egy része – a zsengek – korábban érik meg, és korábban aratják le azt; a termés maradék része – az aratás – később érik meg, és később aratják le azt.
 - 3. A Jelenések 14. szerint kétféle elragadtatás van – a zsengek elragadtatása és az aratás [aratnivaló a 15. versben] elragadtatása – 4b. 14-16. vers.
- D. A zsengek Isten Sionban lévő házához ragadtatnak el friss élvezetként Isten számára; ez Isten megelégedését szolgálja – 2Móz 23,19a; 3Móz 23,10; vö. Jn 20,17a.
- E. A zsengek homlokukra írva viselik a Bárány nevét és az Ő Atyjának nevét; ez annak megjelölését jelenti, hogy ők egyek a Báránnal és az Atyával, és hogy ők Hozzájuk tartoznak – Jel 14,1b.
- F. A zsengek a legkorábban érettségre jutók Isten termése között – Héb 5,14 – 6,1; 1Kor 2,6; Ef 4,13; Fil 3,15:
 - 1. Amikor átfarmálódunk, akkor az azt jelenti, hogy megváltozunk a természeti életünkben; érettné lenni azt jelenti, hogy meg vagyunk telve az isteni étellel, amely megváltoztat minket – Róm 12,2; Ef 3,19b
 - 2. Isten kifejeződéséhez szükség van az érettségre; csak egy érett élet hordozhatja Isten képét, és gyakorolhatja az Ő uralmát – 1Móz 1,26; Róm 5,10. 17. 21.

II. Ahhoz, hogy kövessük a Bárányt, és érettségre jussunk a zsengekké váláshoz, Istennel kell járnunk hit által, hogy elkerüljük a halált, és megszerezzük azt a bizonyosságot, hogy kedvesek vagyunk Istennek:

- A. Olyan módon kerülhetjük el a halált, és szerezhethetjük meg azt a bizonyosságot, hogy kedvesek vagyunk Istennek, hogy Istennel járunk – 1Móz 5,22-24; Héb 11,5-6:
 - 1. Amikor Istennel járunk, akkor az azt jelenti, hogy nem bíráljuk felül Istent, nem vagyunk elbizakodottak, nem a saját felfogásunk és vágyunk szerint teszünk dolgokat, nem a korszak árama szerint teszünk dolgokat, és semmit sem teszünk Isten nélkül – vö. Zsolt 19,12-13; Józs 9,14b; Lk 24,15.
 - 2. Amikor Istennel járunk, akkor az azt jelenti, hogy Őt vesszük a középpontunkként és mindenünként, Isten szerint és Istennel, az Ő kijelentése és vezetése szerint, élünk és teszünk dolgokat, és mindent Ővele teszünk – Róm 8,4. 13-14; Gal 2,2a; 2Kor 5,14-15.

3. Amikor Istennel járunk, akkor az azt jelenti, hogy nem azáltal élünk, amik vagyunk, és amit meg tudunk tenni, hanem a halhatatlan élet által, amely élet Krisztus Maga – 4. 9. vers.
 4. Amikor Istennel járunk, akkor az azt jelenti, hogy rutinszerű közösségünk van Istennel, állandó érintkezésben vagyunk az Úrral, és az Ő állandó beöntése alatt vagyunk – 1Jn 1,3; Fil 4,6; 2Kor 3,16. 18.
 5. Amikor Istennel járunk, akkor az azt jelenti, hogy folytonosan gyakoroljuk a szellemünket az Áldott Háromság élvezéséhez – Júd 14. 19-21.
 6. Amikor Istennel járunk, akkor az magában foglalja az énünknek és minden az énünkből származó dolognak a megtagadását, hogy egyek legyünk Vele; ez magában foglalja, hogy odaadtuk magunkat Őneki, hogy engedni fogunk Neki, és hagyjuk Neki, hogy átvegye a vezetést – Mt 16,24-25; 2Kor 2,13-14.
- B. Amikor Istennel járunk, akkor az azt jelenti, hogy hit által járunk – 5,7; Héb 11,5-6:
1. A hit azt jelenti, hogy hisszük, Isten *van* – 1-2. 6. vers; 2Kor 4,13. 18:
 - a. Hit nélkül lehetetlen örömet szerezni Istennek, Istent boldoggá tenni – Héb 11,6a.
 - b. Amikor hisszük, hogy Isten *van*, akkor az azt jelenti, hogy hisszük, hogy Ő minden a számunkra, és hogy mi semmi vagyunk – Jn 8,58; Préd 1,2.
 - c. Amikor hisszük, hogy Isten *van*, akkor az magában foglalja, hogy mi nem vagyunk; Neki kell mindenben az Egyedülinek, az Egyedülállónak, lennie, és nekünk mindenben semminek kell lennünk – 1Móz 5,24; Héb 11,5.
 - d. Amikor hisszük, hogy Isten *van*, akkor az azt jelenti, hogy megtagadjuk az énünket; az egész világegyetemben Ő *van*, és mi mindannyian semmi vagyunk – Lk 9,23.
 - e. Nekem nem szabadna bárminek is lennem; nem szabadna létezmem; egyedül Neki kéne léteznie – többé nem én, hanem Krisztus – Gal 2,20.
 - f. Az ő megtérésekor az Úr azt mondta társusi Saulnak, hogy „Én vagyok Jézus” – Csel 9,5:
 - 1) Az Úr ezzel azt mondta, „Én vagyok a nagy Vagyok; Én vagyok Az, aki *van*; hinned kell, hogy Én vagyok, és hogy te nem vagy.”
 - 2) Végül Saulnak vége volt, és Pál jött elő – 13,9.
 - g. Ez hit – „Ó, micsoda öröm, hogy semmim sincs és semmi vagyok, hogy semmit sem látok, csak egy élő Krisztust dicsőségben, és hogy semmivel sem törődöm, csak az Ő érdekeivel itt lent” – J. N. Darby.
 2. A hit azt jelenti, hogy hisszük azt, hogy Isten az Őt szorgalmasan keresők megjutalmazója – Héb 11,6; 1Móz 15,1; Fil 3,8. 14:
 - a. Énok jutalma az élet legmagasabb foka volt – megmenekülés a haláltól – Héb 11,5a; 2Kor 5,4; Róm 8,6. 10-11; 5,17.
 - b. Az Úr jutalmazó, és nekünk az Ő keresőinek kell lennünk – Zsolt 27,4. 8; 42,1-2; 43,4; 73,25; 119,2. 10.
- C. Énok, mint az első elragadtatott ember, az összes olyan győztes képviselője, akik akkor ragadtatnak majd el, amikor még élnek – Mt 24,37-51; Jel 14,1; Lk 21,34-36:
1. Az elragadtatásunk attól függ, hogy érettek vagyunk-e az isteni életben az Istennel való járás által – Héb 6,1a.
 2. Énok folytonosan felfelé járt Istennel éjjel-nappal három évszázadon át egyre közelebb kerülve Istenhez és egyre inkább eggyé válva Istennel minden egyes nap, amíg „aztán nem volt, mert Isten elragadta őt” – 1Móz 5,24 [Kecskeméthy]; vö. Én 8,5a.

III. Ahhoz, hogy kövessük a Barányt, és érettségre jussunk, és így a zsenékké váljunk, hűnek kell lennünk a szolgálatban, amelyben az Úr azzal bízott meg minket, hogy Istent eledelként adjuk az Ő háznépe tagjainak, hogy megnyerhessük Krisztust a jutalmunkként az eljövendő királyságban – Mt 24,45-51:

- A. Istennek van egy háznépe és egy háztartása, egy ökonómiája, hogy Önmagát eledelként szétossza az Ő háznépe tagjainak az Ő kifejeződéséhez – 1Tim 1,4; 3,15; Ef 2,19.

- B. Isten hű és eszes rabszolgákat állított az Ő háznépe fölé mint háztartási ügyintézőket, sáfárokat, az ellátmány csatornáit, hogy a népének a kellő időben eledelt adjanak – Mt 24,45; 1Kor 9,17; Ef 3,2; 1Kor 4,1; 1Pt 4,10; Fil 1,25.
- C. *Adjon azoknak eledelt* a gyülekezetben a hívőknek az Isten igéjével és a Krisztussal mint életellátmánnyal való szolgálásra utal; Krisztus mint a megelevenítő Szellem az eledelünk, ami az élet beszédében testesül meg és realizálódik – Jn 6,57. 63. 68; Csel 5,20:
1. Ahhoz, hogy élvezzük az Urat mint a szellemi eledelünket azért, hogy etetni tudjunk másokat, imádkoznunk és elmélkednünk kell az Ő igéjéről, gondos megfontolás révén megízlelve és élvezve azt – Ef 6,17-18; Zsolt 119,15; Ezék 3,1-4.
 2. Oda kell szánnunk magunkat az imádkozásnak és az ige szolgálatának – Csel 6,4; 2Kor 3,6. 8; Jn 7,37-39; vö. Héb 7,25; 8,2.
- D. Ha azt szólnuk a szívünkben, hogy az Urunk halogatja a hazajövetelt, akkor az azt jelenti, hogy szeretjük a jelen gonosz kort, és nem szeretjük az Úr megjelenését – Mt 24,48; 2Tim 4,8. 10; vö. Csel 26,16:
1. Óvakodnunk kell a mohóságtól: nem szabad magunknak kincset felhalmozni, hanem Isten felé kell gazdagnak lennünk – Lk 12,15-20; 2Kor 6,10; Ef 3,8.
 2. „Emlékezzetek Lót feleségére!” egy komoly figyelmeztetést jelent a világot szerető hívők számára – Lk 17,31-32; vö. Róm 1,21. 25.
 3. Vigyáznunk és imádkoznunk kell, hogy az Úr eljövetelének napja ne jöjjön ránk váratlanul, mint egy tör – Lk 21,34-36; vö. Mt 2,3.
- E. A rabszolgatársainkat verni azt jelenti, hogy rosszul bánunk a hívőtársainkkal – 24,49a; 18,3-7; Csel 9,4:
1. Nem szabad megítélnünk és kárhoztatnunk a hívőtársainkat, hanem jóságosnak kell lennünk hozzájuk, lágy szívűnek, megbocsátva nekik éppúgy, ahogyan Isten Krisztusban megbocsátott nekünk – Lk 6,37; Ef 4,31-32.
 2. Nem szabad szidalmaznunk vagy kritizálnunk a testvéreinket, hanem magunknál különbnek kell tartanunk őket – 1Kor 6,10; Fil 2,2-3. 29.
 - a. Szidalmazni egy testvért azt jelenti, hogy sértő szavakkal keményen kritizáljuk vagy lealázzuk őt – vö. Lk 17,2.
 - b. Azok, akik szidalmazó szavakat fogadnak be, ugyanolyan felelősséget viselnek, mint azok, aki szidalmazó szavakat szólnak; az ilyen szavak kárt okoznak a Testnek.
 - c. Isten soha nem fog rábízni hatalmat azokra, akik természetüknél fogva szeretnek másokat kritizálni.
 3. Nem szabad a hívőtársaink felett uralkodnunk, hanem rabszolgaként kell szolgálnunk őket, hogy tápláljuk őket a feltámadt Krisztussal mint a megelevenítő Szellemmel – 1Pt 5,3; Mt 20,25-28:
 - a. Az, hogy valaki uralkodik a szentek felett, azt jelenti, hogy ő az Úr helyébe lép az életükben úgy, hogy döntéseket hoz helyettük, vagy megmondja nekik, hova költözzenek, így megsértve Krisztusnak a főségét és uralmát.
 - b. Ha megmondjuk másoknak, hova menjenek, anélkül, hogy arra bátorítanánk őket, hogy imádkozzanak, keressék az Úr vezetését, és meglegyen a helyénvaló közösségük a Testben, akkor ez nagy sértést jelent az Úr számára!
- F. A részegesekkel enni és inni azt jelenti, hogy világi emberek társaságában vagyunk, akik világi dolgoktól ittasak – 24,49b; vö. Ef 5,18:
1. Az isteni természetük és a szent pozíciójuk miatt a hívőknek nem szabadna igában együtt lenniük nem hívőkkel; ezt minden hívők és nem hívők közötti bensőséges kapcsolatra alkalmazni kéne, nem pedig csak házasságra és üzleti vállalkozásra – 2Kor 6,14; 1Kor 15,33; vö. Péld 13,20.
 2. Menekülnünk kell az ifjúkori vágyaktól, és törekednünk kell a mindent tartalmazó Krisztusra mindazokkal, akik színtiszta szívből hívják az Urat – 2Tim 2,22.